

provozoval. Užívání najatých místností jako bytu bylo výslovně vyloučeno. Dne 28. března 1932 zemřel a k pozůstalosti po něm se žalovaní přihlásili jako dědici a byla jim pozůstalost ta odevzdána. Žalovaní oznámili žalobci, že najaté místnosti dávají mu k dispozici koncem dubna 1932, odevzdali mu klíč od oněch místností ještě v dubnu 1932 a zaplatili nájemné do konce dubna 1932. Žalobce tvrdí, že podnájemní smlouva mezi ním a zemřelým Dr. V. byla podle smlouvy prodloužena, ježto nebyla dána výpověď do 1. prosince 1932 a žalovaní jako dědici zemřelého mohli smlouvu vypovědět jen po tříměsíční výpovědi teprve s účinkem od 1. prosince 1932. Žalobce souhlasil s rozvázáním smlouvy ke konci roku a po celou tu dobu místnosti byly žalovaným k dispozici. Domáhá se proto na žalovaných jako na dědicích po Dr. V. zaplacení nájemného za dobu od 1. května do 1. prosince 1932 v částce 8.400 Kč s příslušenstvím. Proti žalobě namítli žalovaní, že po smrti Dr. M. V. dali 1. dubna 1932 žalobci z podnájemní bytu měsíční výpověď, ač byli oprávněni dáti jen čtrnáctidenní výpověď, neboť smrtí Dr. M. V. přestalo jakékoli další jeho oprávnění provozovati dále zubní lékařskou praxi, stalo se tedy plnění závazku z podnájemní smlouvy o užívání uvedených místností k provozování zubní lékařské praxe pro žalované úplně nemožným. Byli tedy oprávněni podnájemní smlouvu se žalobcem po smrti Dr. M. V. zrušiti. Nižší soudy zamítly žalobu, dospěvše k přesvědčení, že byly místnosti najaty k provozování zubní lékařské praxe, nikoli k bydlení a že se proto předpis § 1116 a) nevztahuje na nájemní poměr mezi Dr. M. V. a žalobcem.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Pokud žalovaní vytýkají, že odvolací soud nesprávně vyložil předpis § 1116 a) obč. zák. nemají pravdu. Ustanovení § 1116 a) obč. zák. upravuje mimořádnou výpověď bytu v užším smyslu při smrti nájemníkově, nikoli výpověď místností obchodních a pachtu. Nižší soudy zjistily, že místnosti, o které jde, pronajal žalobce Dr. M. V. výhradně k provozování jeho zubní lékařské praxe a že bydlení v nich bylo výslovně vyloučeno. Podle uvedeného zjištění nebyl předmětem smlouvy nájem bytu v dotčeném smyslu, a to jest rozhodující. Posoudily tedy nižší soudy věc správně.

Čís. 15910.

Jde o nezákonnost (§ 46, odst. 2, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.), nebyli důkaz znalcem proveden pro preklusi (poněvadž nebyla složena včas záloha).

Prekluse důkazů v řízení nesporném není přípustná.

(Rozh. ze dne 11. března 1937, R I 672/36.)

Srv. Úr. sb. č. 1798.

V řízení o odhadu nemovitostí, postupovaných z důvodu vyvlastnění navrhuující obci, navrhli odpůrci, aby byl přihrán k odhadu ještě jeden znalec. Poněvadž nesložili zálohu na odměnu uvedeného znalce, rozhodl p r v ý s o u d, že bude v řízení pokračovati bez zřetele na návrh odpůrců na přihrání druhého znalce, maje za to, že odpůrci byli s návrhem prekludováni, a řízení provedl a rozhodl, ač odpůrci složili před rozhodnutím o návrhu obce zálohu na znalce. R e k u r s n í s o u d potvrdil usnesení prvního soudu.

N e j v y š š í s o u d uložil prvnímu soudu, aby si opatřil posudek druhého znalce.

D ů v o d y:

Jde o to, zdali v nesporném řízení možno v jednání pokračovati bez zřetele na neprovedený důkaz (druhým) znalcem proto, že záloha na znalečné nebyla včas složena, ač se tak stalo dodatečně před věcným rozhodnutím první stolice (§ 34 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. a §§ 367, 332, odst. 2, c. ř. s.). Oba nižší soudy souhlasně uznaly, že nastala prekluse tohoto průvodního prostředku, což dovolací stěžovatelé právem napadají pro nezákonnost (§ 46, odst. 2, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.). Při výkladu § 34 zákona o základních ustanoveních soudního řízení nesporného nutno míti na paměti, že toto ustanovení dopouští jen obdobné užití předpisů o řízení sporném. Přípustnost obdoby je určována zásadami o základních ustanoveních soudního řízení nesporného, jimž jest podříditi ustanovení civilního řádu soudního, jejichž obdobné užití bude tedy pouze tenkrát možno, když se to nepřičí zásadám soudního řízení nesporného. Prekluse důkazu, ať svědeckého, nebo znaleckého, je dovolena jen v řízení sporném, které jest ovládáno zásadou projednací, nemůže však býti přípustná v řízení nesporném, kde jde o zjištění materiální pravdy a kde soud je podle § 23 zák. č. 100/31 Sb. z. a n. povinen vyšetřiti z úřední moci všechny okolnosti a poměry důležité pro rozhodnutí. Napadené usnesení se tedy přičí jasnému a nepochybnému znění a smyslu § 23 řeč. zák. a bylo proto vyhověno dovolacímu rekursu. Ustanovení § 11, odst. 1, uved. zák. se na souzený případ nehodí, ježto nejde o zahájení řízení.

Čís. 15911.

Není-li podnik převládající součástí pozůstalostního jmění, nemusí býti soudem ustanovený správce pozůstalosti (§ 127 nesp. pat.) bezpodmínečně odborníkem v užším slova smyslu v onom odvětví, jehož se týká podnik, musí však míti potřebné kupecké znalosti, aby mohl vésti i správu a dozor nad tímto podnikem.

(Rozh. ze dne 11. března 1937, R I 230/37.)

R e k u r s n í s o u d zrušil usnesení prvního soudu, jenž ustanovil sekvestrem pozůstalosti podle § 127 nesp. pat. Roberta Sch-a, bankovního prokuristu, jedině proto, že k pozůstalostnímu jmění, jež má býti